

Tredje næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren for forslagsstillerne. Der er lige et par korte bemærkninger. Først fru Inge-Lene Ebdrup.

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Nu bliver min forvirring total. For hvis vi lige tager reglerne, som de er i dag og med den nye anbringelsesreform, så er det jo sådan, at børn helt ned til 12 år får klageadgang både i det øjeblik, de skal anbringes, og i det øjeblik, hvor man ændrer anbringelsessted. Det være sig også i forhold til, hvis de kommer hjem.

Jeg kan sammenligne det med det, der står i Socialdemokraternes forslag, nemlig at alle børn uanset alder skal have den her adgang. Så må det jo reelt betyde, at ændringen i forhold til det gældende regelsæt må gælde fra 12 år og nedefter.

Kl. 13.55

Så jeg vil bare gerne spørge: Mener Socialdemokraterne virkelig, at det er i børnenes interesse, at børn under 12 år, som i forvejen er i en presset og svær situation, fordi de er fjernet fra deres forældre, skal til at forholde sig til, at de så også skal klage over det, der måtte være sket? Så siger man i en bibemærkning, at vi jo har indført, at de skal høres, for der skal være en samtale. Så det, man lægger oveni nu, er en formel klageadgang.

Børn under 12 år kan påvirkes af mange ting, både af forældre og af en institution. Jeg vil bare gerne spørge, om man virkelig mener, at det er i børnenes tarv.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det mener vi faktisk. Det står meget klart i bemærkningerne til forslaget, og jeg skal gerne læse det op: Alle børn uanset alder bør gives ret til at klage over kommunens afgørelser vedrørende anbringelse uden for hjemmet, såfremt de ikke er blevet hørt forinden.

Det er lige nøjagtig det, der står.

Jeg mener, at det er i et barns tarv at få lov til at have muligheden for at kunne klage over en beslutning om hjemtagelse, også at kunne klage over forhold på anbringelsesstedet. Hvis det er sådan, at man hos de sociale myndigheder ikke er opmærksom på det, er det da en fordel for barnet at kunne klage. Det vil altid være en fordel for barnet at have muligheden for at kunne

klage: Jeg mener, at der sker noget over for mig som barn, som ikke er korrekt.

Det må være til barnets fordel, hvad ellers?

(Kort bemærkning).

Inge-Lene Ebdrup (V):

Jeg kan ikke bare adoptere ordene: hvad ellers? Jeg står og forestiller mig et barn på 7 år, som er anbragt uden for hjemmet på en institution, hvor kommunen efter de regler, vi lige har vedtaget, og som Socialdemokraterne i øvrigt stemte for, er forpligtet til at have samtaler med kommunerne, og hvor barnet så kan give udtryk for, hvad der måtte være. Men så ud over det vil barnet også skulle have en klageadgang; det skal forsvare sig mod eventuelle forældre, der mener, at et barn på 7 år skal klage over, at barnet er blevet anbragt; barnet skal over for en institution bære det, at det har adgang til at klage over institutionen; hele tiden skal det sættes mellem to stole, forældre og anbringelsessted eller forældre og kommune, og så har barnet sin egen adgang til at klage.

Jeg føler, at det er et overgreb mod børn, at man sætter dem i den her situation og pålægger dem det ansvar, frem for at vi som voksne myndige tager os af det, når børnene er under 12 år.

Jeg er meget uforstående over, at Socialdemokraterne føler, at det her er en fordel for børnene.

(Kort bemærkning):

Lissa Mathiasen (S):

Jeg har i hvert fald oplevet, og vi har oplevet gentagne gange, også i kraft af organisationerne, vi taler med, at børn har været i en situation, hvor de ikke føler, at de er blevet taget med på råd. De er ikke blevet hørt, de har ikke haft mulighed for at komme til orde. Og det mener jeg. Det var derfor, jeg sagde: hvad ellers? For det er da en fordel for barnet at få lov til at udtrykke sig.

Det er ikke barnet, der har ansvaret; det er ikke barnet, der skal træffe beslutningen. Men det må dog være rimeligt, hvis man som barn føler, at det, der sker mod mig, er forkert, at man så som barn skal have muligheden for at kunne fortælle det. Det er jo dybest set det, det går på. Det vil sige, at et 7-årigt barn, der føler, at der sker noget mod mig, som jeg synes er helt urimeligt, skal det barn ikke have retten til at kunne sige: Ved I hvad, nu skal I høre, der foregår sådan og sådan, kan det virkelig være rigtigt?